

af Mangel paa Tilhyn enten fra den centrale Administration eller fra vedkommende Amtmands Side. At det neppe har været fra den centrale Administration, der har manglet Tilhyn, er jeg overbevist om; hvorvidt et saadant Tilhyn har manglet fra vedkommende Amtmand, er Noget, hvorover der jo vil blive anstillet nærmere Undersøgelse. Det forekommer mig derfor meget ubilligt, naar det ærede Medlem derpaa vil bygge et Angreb paa det nuværende Ministerium. — Det ærede Medlem ankede dernæst ogsaa over den Maade, hvorpaa Regjeringen havde stillet sig med Hensyn til adskillige i dette Aar afholdte Folkemøder. Jeg tror nu, at disse Anker, forsaavidt de gaa ud paa noget Saadant som, at man havde overladt en Plads i de Staten tilhørende Stove og deslige til saadanne Møder, er af en saa ringe Betydning, at jeg ganske kan forbigaa det. Jeg kan ikke tro, at det ærede Medlem for Alvor vil tillægge denne Anke nogen Betydning. Men forsaavidt det ærede Medlem særlig har anket over, at der er blevet anvendt Polititil Beskyttelse ved disse Møder, og at Ministeriet ikke har modsat sig dette, vil jeg sige, at jeg kan være fuldkommen enig med det ærede Medlem i, at det er meget uheldigt, og at det tyder paa meget usunde Forhold, og at det kan blive nødvendigt ved saadanne Møder at anvende Polititil Beskyttelse for Møderne. Men naar nu Forholdet er det, at man ser, at et politisk Parti eller Medlemmer deraf have sat sig for at ville forhindre Medlemmer af et andet politisk Parti i at udøve deres grundlovmæssige Retligheder — og deraf forekommer det mig, at der trods alle Sofismer ikke kan være mindste Tvivl, at der endog har været ligesom Opfordring dertil i det, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgfreds læste op, men hvoraf han rigtig nok læste de sidste Ord med overmaade svag Stemme — naar nu en saadan Opfordring finder Sted, eller man kan forudsæ, at en saadan Forstyrrelse vil finde Sted, saa vil jeg spørge: Hvad er der da at gjøre Andet end Et af To: enten at opgive Udøvelsen af sine forfatningsmæssige Retligheder eller at søge Beskyttelse hos Statsmagten, og naar det lokale Polititil saa ikke har de fornødne Kræfter til at kunne yde en saadan Beskyttelse, maa det søge Assistance andetsteds fra. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgfreds syntes rigtig nok at ville give Anvisning paa en tredje Udvei, men den forekommer mig noget besynderlig. Han antydede nemlig, at, naar det stod saaledes, at et politisk Parti vilde afholde et

Møde, som det andet Parti vilde forstyrre, og der saaledes kunde beskyttes en Forstyrrelse af den offentlige Fred, saa kunde Regjeringen forbyde et saadant politisk Møde. Det ærede Medlem sagde rigtig nok, at han ikke egentlig bestemt vilde tilraade det, men han antydede det dog som en Udvei. Jeg kan ikke negte, at det forekommer mig at være meget besynderligt at forlange, at, naar saaledes et Parti vil hindre et andet Parti Udøvelsen af Forsamlingsretten, Regjeringen da skulde forbyde det sidste Parti at udøve Forsamlingsretten og holde sit Møde. Jeg gad vide, hvad det ærede Medlem vilde sige, hvis man tænkte sig Regjeringen stille sig paa den Maade ved et Møde, der afholdtes af hans Partifæller, og der fra Højres Side, hvad der ganske vist aldrig har været Tendents til, opfordredes til lignende Forstyrrelse af deres Møde. Jeg tror, at det ærede Medlem saa vilde sige — og det med Ret —, at dette vilde være noget aldeles Utilladeligt, men i saa Fald skal han heller ikke give Anvisning paa at bruge en saadan Udfærd overfor Andre. Iøvrigt vil jeg paa ingen Maade sige Andet, end at, hvis der ved disse Veiligheder fra Politiets Side er begaaet Overgreb eller Overstridelse af deres Magt, saa er det Noget, der ganske sikkert bør paatales, og jeg haaber ganske vist, at ogsaa det vil blive Gjenstand for den Undersøgelse, der er i Gang paa et af de Steder, hvor der har været Tale om, at der er foregaaet Optøier. Noget Dom deraf er det jo imidlertid ikke muligt endnu at udtale, da dette Forhold er under Undersøgelse. Det gjælder her som om saa mange Forhold, som det ærede Medlem har draget frem, at man er i Færd med at foretage Undersøgelse deraf. Jeg skal derfor ogsaa her afholde mig fra enhver Udtalelse deraf nu. Kun det skal jeg sige overfor det ærede Medlem, at det er en stor Misforstaaelse fra hans Side, naar han tror, at Loven af 4de Februar 1871 eller nogenjomhelt anden Bestemmelse skulde medføre, at Politiet skulde 3 Gange foretage en Opfordring i Kongens og Lovens Navn inden det griber til Værgen og Lovens Navn inden det griber til Værgen mod Angreb, der gjøres paa det. Noget Saadant er der ikke i mindste Maade Tale om. Det, der er Tale om i den nævnte Lov, er det, at en saadan Opfordring skal ske, forinden Politiet strider til at splitte Mængden ad i Tilfælde af Oplob; men naar Politiet bombarderes med Sten, Glaster osv., er der virkelig ingen Lov og ikke heller nogen Naturret, der medfører, at det 3 Gange skal raabe i Kongens og Lovens Navn, inden det